

rentelovens § 3, stk. 2, 2. pkt. (om den situation, hvor fordringshaveren har afsendt eller fremsat betalingsanmodning på en månedsdag, som ikke findes i den følgende måned) ikke medtaget i lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke ved, at en betalingsanmodning kan fremsættes inden forfaldsdagen, men det er som hidtil en forudsætning for, at der kan beregnes rente, at den seneste rettidige betalingsfrist (forfaldsdagen) er overskredet senest ved udløbet af 30-dages fristen. I modsat fald må der fremsendes en ny betalingsanmodning.

2. pkt. viderefører den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 2, 3. pkt. Skyldneren vil således fortsat ikke skulle betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af en betalingsanmodning, for så vidt betalingsanmodningen forsinkes under forsendelse i mere end 30 dage eller slet ikke kommer frem.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. skal ses i lyset af direktivets artikel 3, stk. 1, litra b.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.2.2.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 3)

Der er tale om en konsekvensændring, jf. den foreslåede § 3, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Til nr. 7 (§ 3, stk. 5, 2. pkt.)

Bestemmelsen finder kun anvendelse på krav angående vederlag i henhold til aftaler om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og en ordregivende myndighed som defineret i direktiverne 92/50/EØF, 93/36/EØF, 93/37/EØF og 93/38/EØF om offentlige indkøbskontrakter, jf. henvisningen til den foreslåede nye § 1, stk. 4, 3. pkt.

For sådanne krav vil domstolene efter det foreslåede nye 2. pkt. ikke længere kunne bestemme, at morarente skal betales fra et senere tidspunkt (end efter § 3, stk. 1-4). Derimod vil domstolene, hvor særlige forhold begrunder det, som hidtil kunne bestemme, at morarente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

Den foreslåede bestemmelse skal ses på baggrund af direktivets artikel 6, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.2.5.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1)

Det foreslås, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Som referencesats anses den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har

fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Bestemmelsen medfører en forhøjelse af den gældende lovbestemte morarentesats. Den forhøjede morarentesats skal generelt finde anvendelse på rentelovens område, og skal således gælde for fordringer på formuerettens område, jf. lovens § 1, stk. 1.

Den lovbestemte morarentesats vil ved lovens ikrafttrædelse udgøre referencesatsen pr. den 1. juli 2002 med et tillæg på 7 pct., og den således beregnede morarentesats vil så være gældende frem til den 1. januar 2003, hvor der med baggrund i referencesatsen pr. denne dato vil skulle beregnes en ny morarentesats, som skal gælde det følgende halvår.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter at gennemføre direktivets artikel 3, stk. 1, litra d.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.3.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 2)

Bestemmelsen viderefører til dels den gældende regel i rentelovens § 5, stk. 2.

Det foreslås, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomiministeriet (nu Økonomi- og Erhvervsministeriet) skal kunne ændre rentetillægget til morarentesatsen, dog således at tillægget ikke kan fastsættes til mindre end 7 pct.

Med bestemmelsen vil der fortsat være mulighed for at regulere morarentesatsen, hvis udviklingen i det almindelige renteniveau generelt tilsiger en ændret regulering af morarentesatsen. Det er kun tillægget – og ikke rentens afhængighed af referencesatsen – som kan ændres.

Den foreslåede bestemmelse skal ses på baggrund af direktivets artikel 3, stk. 1, litra d, og artikel 6, stk. 2.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.3.1.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 3, 2. pkt.)

Bestemmelsen finder kun anvendelse på krav angående vederlag i henhold til aftaler om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og en ordregivende myndighed som defineret i direktiverne 92/50/EØF, 93/36/EØF, 93/37/EØF og 93/38/EØF om offentlige indkøbskontrakter, jf. henvisningen til den foreslåede nye § 1, stk. 4, 3. pkt.

For sådanne krav vil domstolene efter det foreslåede nye 2. pkt. ikke længere kunne bestemme, at der skal betales en lavere morarente end den lovbestemte